

STAIGĀT GAISMĀ – NORAIDĪT ANTIKRISTUS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 15:4-10; Ap. d. 2:15-17; Ebr. 1:1, 2; 2. Tes. 2:3, 4; 1. Jņ. 2:18-29; 4:1-6.

ATMIŅAS PANTS:

“Katram, kas noliedz Dēlu, nav Tēva, tam, kas apliecina Dēlu, ir arī Tēvs.”
(1. Jņ. 2:23)

No pašiem draudzes pirmsākumiem tai bijis jācīnās ar viltus mācībām un atkrišanu. Pāvils Efezas draudzes vadītājus brīdināja no “plēsīgiem vilkiem”, kas uzbruks “ganāmpulkam”, un viltus mācītājiem no pašu vidus, kas maldinās draudzes locekļus (Ap. d. 20:29,30). Jēzus arī ir brīdinājis no viltus kristiem un praviešiem (Mat. 24:5,11,24). Arī mūsdienās draudze saskaras ar šādām problēmām.

Atkl. 13. nodaļā zvērs no jūras ainots kā Jēzus imitācija. Tādēļ Bībeles pētnieki ir nosaukuši šo zvēru par antikristu (“anti” grieķu valodā nozīmē “kaut kā cita vietā”). Interesanti, ka savā pirmajā vēstulē Jānis arī runā par antikristu/antikristiem. Kas tie ir par ļaudīm? Ko viņi māca?

Šajā nedēļā paraudzīsimies, kādas problēmas Jānis risināja, un mēģināsim gūt no tā kādas mācības.

NEDĒĻAS TĒMA KOPUMĀ:

Kas ir “pēdējā stunda” (1. Jņ. 2:18)? Par kādām briesmām Jānis brīdina savus lasītājus? Vai ir kāda atšķirība starp antikristu un antikristiem? Ko Jānis domā ar to, ka mums “jāpaliek Kristū”? Kā kristiešiem jāpārbauda gars?

(Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles skolas nodarbībai 8. augustā.)

“PĒDĒJĀ STUNDA”

“Bērniņi, ir pēdējā stunda, un, kā jūs esat dzirdējuši, ka nāk antikrists, tā jau tagad daudzi antikristi ir cēlušies; no tā mēs noprotam, ka ir pēdējā stunda.” (1. Jņ. 2:18)

Jāņa 1. vēstules 2. nodaļas beigās autors sāk konkrētāk runāt par cilvēku grupu vai grupām, kas bija radījusi problēmas draudzes locekļiem. No viņu darbības viņš secina, ka ir pienākusi “pēdējā stunda”.

Par “pēdējo stundu” Jānis runā mūsu ēras pirmā gadsimta beigās. Kā mēs, kas dzīvojam gandrīz 2000 gadu vēlāk, lai saprotam viņa vārdus? (Skat. arī “pēdējās dienas” Ap. d. 2:15-17; Ebr. 1:1,2; 1. Pēt. 1:20; 1. Jņ. 2:18.) _____

Izteiciens “pēdējā stunda” atrodams vienīgi šajā rakstvietā. Citi Jaunās Derības rakstnieki, atsaucoties uz laiku, kas pagājis kopš Jēzus pirmās atnākšanas, izmantojuši līdzīgu frāzi – “pēdējās dienas”.

Līdz ar Jēzu sākās jauna ēra. Ar “pēdējām dienām” jāsaprot laiks starp Jēzus pirmo un otro nākšanu.

Jēzus pats ir runājis par “stundu” Jņ. 4:23 un 16:2 (“laiks” dažos Bībeles tulkojumos), norādot uz konkrētu laiku nākotnē pirms Viņa atnākšanas. Ar frāzi “pēdējā stunda” Jānis, šķiet, domājis to pašu.

Taču svarīgi piebilst, ka Jānis nenosaka konkrētu datumu, ne arī apraksta konkrētu notikumu precīzu hronoloģiju attiecībā uz laiku neilgi pirms Kunga atnākšanas. Tāds nav bijis viņa mērķis. Viņa mērķis, visticamāk, bijis likt cilvēkiem uzmanīties, jo pasaulē ir daudz viltus mācītāju, kā jau pats Jēzus bija brīdinājis.

Ja Jānis jau toreiz juta pamudinājumu brīdināt no “pēdējās stundas” briesmām, kā ir ar mums šodien? Ar kāda veida mācībām mēs saskaramies ikdienā – gan draudzē, gan ārpus tās –, kuras var mūs novest no pareizā ceļa? Kā mēs varam pasargāt no šiem maldiem? _____

ANTIKRISTU NĀKŠANA

(1. Jņ. 2:18,19,22,23)

Kas ir antikrists? 1. Jņ. 2:18,19,22. _____

Vārds “antikrists” izmantots vienīgi Jāņa 1. un 2. vēstulē. Antikrists cenšas ieņemt Kristus vietu un pretojas Viņam. Dažādu denomināciju teologi par antikristu nosaukuši, piemēram, Atkl. 13. nodaļā minēto zvēru no jūras, kā arī “bezlikumības cilvēku” (2. Tes. 2:3; angļu tulk.). Tas ir atbilstošs apzīmējums, jo Atkl. 13:2-4 izmantotā valoda rāda, ka šis jūras zvērs ir Kristus-Jēra imitācija un parodija; savukārt 2. Tes. 2:4 grēka cilvēks jeb antikrists cenšas ieņemt Kunga vietu. Lai gan tieši šis vārds netiek lietots, šī ideja Rakstos atrodama daudzviet, un Jānis acīmredzot bija ar to pazīstams. Arī Atklāsmes grāmatā viņš izmantojis ja ne šo vārdu, tad ideju gan.

1. Jņ. 2:18 Jānis vārdu “antikrists” lieto gan vienskaitlī, gan daudzskaitlī: nāks antikrists, bet daudzi antikristi jau nākuši. Vai Jānis atsakās no idejas par vienu konkrētu antikristu, nosaucot par tādiem daudzus citus? Visticamāk, ka nē. To noskaidrot palīdzēs 1. Jņ. 4:3. Tekstā runāts par antikrista garu: šie cilvēki parāda sacelšanās garu, taču īstais antikrists vēl tikai nāks.

Kādēļ Jānis par antikristiem sauc cilvēkus, kuriem ir grūtības pareizi izprast Kristus dabu? 1. Jņ. 4:3; 2. Jņ. 7. _____

Jānis droši vien nesauca par antikristiem tos draudzes locekļus, kas īsti neizprata Jēzus dabu vai kurus īslaicīgi spēja sašaubīt klejojošās maldu mācības. Viņiem saistībā ar Jēzu kā Mesiju un/vai Kristus dabu stāvēja priekšā izvēle par labu kristīgajiem uzskatiem vai arī antikristu mācībām. Bet bija arī tādi, kas pameta draudzi un ar panākumiem sludināja maldu mācības (1. Jņ. 4:5). Šie nu bija tie antikristi.

Būtībā antikrists var būt jebkāda lieta, kas mūsu dzīvē ieņem patiesā Dieva vietu. Ar kādiem dažiem “antikristiem” mēs saskaramies ikdienā? Kā lai tos atpazīstam un – vēl svarīgāk – neitralizējam viņu spēku savā dzīvē? _____

GARU PĀRBAUDE

(1. Jņ. 4:1-6)

1. Jņ. 4:1-6 Jānis atkal pieskaras tai pašai tēmai, ko lasījām 1. Jņ. 2:18-27, – kļūdainajām mācībām, kas klīda viņu vidū. Zīmīgi tas, cik drīz draudzē sāka strādāt dvēseļu ienaidnieks, cenšoties sašķelt ticīgos ar maldu mācībām. Vai arī šodien mēs, adventisti, nesaskaramies ar to pašu, viltus mācībām, kas cenšas mūs sašķelt?

Izlasī 1. Jņ. 2:19. Cik saistoši tas mums, adventistiem, ir šodien? _____

Lai gan visas detaļas mēs nezinām, Jānis, šķiet, cīnās ar dažādiem nepareizi uzskatiem par Jēzu, kuriem nu piekrišanu devuši daudzi agrākie draudzes locekļi. Iespējams, klīda uzskats, ka Kristus tikai šķietami bija cilvēks, taču īstenībā nebija vis. Citi varbūt mācīja, ka Kristus iegāja cilvēkā Jēzū kristību brīdī un pameta Viņu pie krusta. Citi, iespējams, atmeta Jēzu kā Mesiju.

Iespējams, šie maldu mācītāji sevi sauca par Dieva Gara apdvestiem, ja reiz 1. Jņ. 4:1 viņš brīdināja no viltus praviešiem. Taču viņu maldīgie uzskati pierāda, ka viņi iespaidojušies no antikrista gara.

Salīdzini 1. Jņ. 2:18-27 ar 4:1-6. Kādu pozitīvu drošību un cerību Jāņa lasītāji var gūt pat no šiem brīdinājumiem pret antikristiem un viņu maldu mācībām? Kādu cerību mēs varam rast šajos pantos? _____

Ievērojiet paralēli starp 1. Jņ. 2:21 un 4:6. Abos fragmentos varena aizsardzība pret šiem maldiem ir Dieva atziņa, patiesības pazišana. Jānis uzsver, cik svarīga ir pareiza izpratne – īpaši par Jēzu. Lūk, nepārprotami pierādījumi Bībelē, cik svarīgi turēties pie pareizas mācības.

SVAIDĪJUMS

(1. Jņ. 2:20,21,27)

“Svaidījumu” (1. Jņ. 2:20) liela daļa saprot kā Svēto Garu. Kā šie Bībeles teksti apstiprina šādu pieņēmumu? 1. Sam. 16:13; Jņ. 14:17; 15:26; 16:7; 1. Jņ. 2:20,21,27.

Patiesi ticīgie ir saņēmuši svaidījumu, kas paliek viņos, tos māca un tam nav nekāda sakara ar meliem. Šie teksti par svaidīšanu un tās funkcijām var atgādināt, ko Jēzus sacīja par Svēto Garu savās atvadu runās (Jņ. 13–16). Jau Jes. 61:1 svaidīšanu sasaista ar Svēto Garu. Tādēļ ļoti ticams, ka svaidīšana apzīmē Svēto Garu.

Taču šeit ir vēl kāda dimensija. Kaut kādā mērā 1. Jņ. 2:24 līdzīgs 27. pantam: “Jūsos lai paliek tas, ko esat dzirdējuši no sākuma.” (1. Jņ. 2:24) “Arī jūs svaidījumu saņēmt no Viņa, un tas paliek jūsos.” (1. Jņ. 2:27)

Tas, ko patiesi ticīgie bija dzirdējuši no sākuma, ir Jēzus evaņģēlijs. Turklāt kristiešos mājā Dieva Vārds (1. Jņ. 2:14) un patiesība (2. Jņ. 2). 2. Kor. 1:21,22 dievišķais svaidījums saistīts ar Svētā Gara zīmogu; līdzīgā kārtā Ef. 1:13 patiesības vārda uzklauššana un pieņemšana noved pie apzīmogošanas Svētajā Garā. Tādējādi svaidīšana var būt saistīta arī ar Rakstiem.

Pretlīdzeklis antikristu mācībām ir Dieva Vārds, kas klausītājiem nodots Svētajā Garā. Tas ir objektīvs standarts, pēc kā izvērtēt visas mācības. Patiesi ticīgie paļaujas uz Svēto Garu, kāds tas izpaudies Rakstos. Bībelei jābūt pēdējai autoritātei attiecībā uz visām mūsu mācībām. Brīdī, kad ticīgie sāk apšaubīt Bībeles autoritāti, tās uzticamību un inspirāciju, viņi paver durvis visu veidu maldiem un apmānam. Pasaule ir pilna ar izbijušiem nelokāmiem kristiešiem, kas dzīvē saskaroties ar lietām, kuras viņi nesaprot vai nav patikušas, atteikušies no ticības, jo šo lietu dēļ sākuši apšaubīt Bībeles uzticamību un inspirāciju. Viena lieta ir pieņemt, ka Bībelē ir lietas, kuras mēs nesaprotam vai pat kuras šķiet apšaubāmas, taču pavisam kas cits ir nesaprotamā dēļ apšaubīt Rakstu autoritāti.

Kāda ir tava attieksme pret vietām Bībelē, kuras tu nesaproti vai nešķiet pieņemamas? Vai, laikiem ejot, tu sāc arvien vairāk apšaubīt Vārdu? Ja esi nostājies uz šaubu ceļa, kā tu vari tikt nost no tā? _____

PALIEKOT VIŅĀ

Kāda kopīga tēma atrodama šajos pantos? Kādēļ šī vēsts mums ir tik svarīga?
 Jņ. 5:38; 6:56; 8:31; 15:4-10; 1. Jņ. 2:14,28; 2. Jņ. 9. _____

Vārds, kas mūsu Bībelēs tulkots kā “paliek”, nozīmē arī “mānot” mūsos. Tā ir svarīga doma Jāņa evaņģēlijā un viņa vēstulēs. Šis vārds Jāņa 1. vēstulē atrodams 25 reizes un divreiz otrajā vēstulē. Jāņa koncepcija uzsver, cik svarīgi ir palikt Dēlā, Tēvā un Svētajā Garā. Svarīgas ir pareizas attiecības ar dievišķo trijotni. Būtiski arī palikt pareizā mācībā un Vārdā, jo no tā atkarīgas mūsu attiecības ar Dievu. Tiešām, šķiet, ka šis ir centrālais aspekts Jāņa vēstulē, jo viņš baidījās no tā, ko viltus mācītāji un viņu kļūdainie uzskati var nodarīt draudzes locekļu ticībai.

Viens no apsolījumiem, kas dots tiem, kas paliek Viņā, ir mūžīgā dzīvība. Kādēļ mūžīgās dzīvības solījums mums ir tik svarīgs? Ko mūsu ticība varētu mums piedāvāt, ja mums nebūtu šī apsolījuma? Vai tad vispār būtu kāda jēga censties dzīvot kā kristietim? Skat. 1. Kor. 15:1-19. _____

Nav šaubu, ka Jānim viens no svarīgiem kristīgās ticības aspektiem bija palikšana Kungā. Tas vienkārši ir cits veids, kā pateikt, ka mums vajag “staigāt gaismā”, dzīvot tuvās attiecībās ar Jēzu, kas nozīmē ik dienas savu gribu nodot Viņam, kā jau tas atklājies Vārdā un Svētā Gara darbībā mūsu dzīvē. Tiklīdz sākam nepaklausīt Kungam, tiklīdz sākam domāt, ka mēs paši bez Dieva varam nokārtot savu dzīvi, tiklīdz sākam izteikt negatīvus spriedumus par tiem Bībeles tekstiem, kas mums nepatīk, mēs dodamies bīstamā virzienā, tādējādi šķiroties no glābjošām attiecībām ar Jēzu.

Kā tu “paliec” Kristū? Ko tu dariji pēdējās 24 stundās, lai sekmētu palikšanu Viņā? Izveido sarakstu ar lietām, kas veicina “palikšanu” Kristū, un līdzdali šo sarakstu Bībeles skolas nodarbībā! _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi 2. Pēt. 2, kā arī Elenas Vaitas “Liecības draudzei”, 2. sēj., “Pasaulīgums draudzē”, 196,197.

Kāds varētu nesaprast, kādēļ 1. Jņ. 2:29 ir svarīgs teksts, runājot par viltus mācītājiem. Acimredzot nepareizām mācībām par Jēzu sekoja nepareizs dzīvesveids. Tā bieži notiek arī mūsdienās. Uzbrukums vienai kristietības doktrinai noved arī pie citu doktrīnu apšaubīšanas, un agrāk vai vēlāk neietekmē tikai teorētiskas konstrukcijas, bet izpaužas arī praktiskā ziņā. Cilvēki vairs nedzīvo taisnu dzīvi. Iesākas katastrofāls apburtais loks, lejup vedoša spirāle, ko var apstādināt tikai, atgriežoties pie Kunga, Viņa mācībām un dzīves parauga.

“Gars nav dots un arī nekad nevar tikt dāvāts Bībeles aizstāšanai, jo Raksti skaidri un nepārprotami apliecina, ka Dieva Vārds ir standarts, ar kuru jāpārbauda visas mācības un piedzīvojumi. Apustulis Jānis saka: ‘Neticiet katram garam, bet pārbaudiet garus, vai viņi ir no Dieva, jo daudzi viltus pravieši ir izgājuši pasaulē.’ (1. Jāņa 4:1)” (E.Vaita, “Lielā cīņa”, 7)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mēs, adventisti, kas ilgi esam gaidījuši Jēzus atgriešanos, varam atbildēt uz jautājumu, ko nozīmē dzīvot “pēdējā stundā”? Ja “pēdējā stunda” ilgst jau gandrīz divus tūkstošus gadu, ko tam vajadzētu mums nozīmēt un kā šodien dzīvot?

2. Kādi praktiski soļi, kā mēs varam palikt Kristū, minēti Bībeles skolas dalībnieku ceturtdien izveidotajos sarakstos? Ko varam mācīties cits no cita?

3. Kādos veidos mēs varam pret citiem parādīt antikrista garu?

4. Ar kādām sarežģītām vietām Bībelē draudzes locekļi visbiežāk netiek galā? Kā mēs varam iemācīties uzticēties Bībelei par spīti šiem grūtajiem tekstiem? Kā varam palīdzēt tiem, kuriem ir ticības problēmas sakarā ar Bībeles tekstiem, kurus viņi nesaprot vai kuri šķiet nepieņemami?

5. Kā mūsu vietējai draudzei vajadzētu izturēties pret bijušajiem draudzes locekļiem, kas tagad atklāti mums uzbrūk? Kādai vajadzētu būt mūsu attieksmei pret šādiem cilvēkiem?